

DECYZJA

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Piotrkowie Trybunalskim w składzie orzekającym:

Przewodniczący - Jerzy Maciej Czarczyk
Członkowie - Lilla Król - Bubis
- Agnieszka Meckier (spr.)

po rozpatrzeniu odwołań Anny Urbaniak i Macieja Jarosa – reprezentowanego przez Zbigniewa Gelzoka, od decyzji Wójta Gminy Tomaszów Mazowiecki Nr UG.7624-4/05/07 z dnia 16 kwietnia 2007 r. ustalającej dla Polskiej Telefonii Cyfrowej Sp. z o.o. środowiskowe uwarunkowania zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie stacji bazowej sieci telefonii cyfrowej ERA nr 28134 Zawada na działce ozn. nr ewid. gruntów 559/12 w miejscowości Łazisko gm. Tomaszów Mazowiecki wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną, działając na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) orzeka:

uchyla zaskarżoną decyzję w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji.

UZASADNIENIE

Wymienioną w osnowie decyzją organ I instancji, po uzgodnieniach dokonanych z właściwymi organami: ochrony sanitarnej i ochrony środowiska, ustalił dla Polskiej Telefonii Cyfrowej Sp. z o.o. środowiskowe uwarunkowania zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie stacji bazowej sieci telefonii cyfrowej ERA nr 28134 Zawada na działce ozn. nr ewid. gruntów 559/12 w miejscowości Łazisko gm. Tomaszów Mazowiecki wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną. W treści decyzji organ określił:

- rodzaj i miejsce realizacji przedsięwzięcia,
- warunki wykorzystania terenu w fazie realizacji,
- wymagania dotyczące ochrony środowiska, konieczne do uwzględnienia w projekcie budowlanym.

Biorąc pod uwagę charakterystykę całego przedsięwzięcia (przedstawioną w załączniku do decyzji), sporządzoną w oparciu o raport oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, wskazał, że teren, na którym będzie realizowana przedmiotowa inwestycja, położony jest poza obszarami podlegającymi ochronie prawnej ze względu na przepisy o ochronie przyrody i nie jest objęty ochroną konserwatorską. W otoczeniu planowanej inwestycji istnieją obecnie tereny o charakterze rolniczym, rozproszona zabudowa mieszkaniowa, parterowe budynki gospodarcze, w odległości powyżej 65 m znajduje się las. Na ogrodzonym terenie stacji bazowej zostanie wzniesiona wieża telekomunikacyjna o wysokości całkowitej 56 m (wraz z odgromnikami) oraz zostaną posadowione kontenery technologiczne, przeznaczone na urządzenia zasilające, sterujące i nadawczo – odbiorcze. Do kontenerów doprowadzone będzie przyłącze energetyczne, zapewniające zasilanie stacji energią elektryczną. Wykonana zostanie również droga dojazdowa o długości ok. 50m. Urządzenia zasilające i nadawczo – odbiorcze stacji, jako typowe ekranowe urządzenia elektroniczne małej mocy zasilane z niskiego napięcia, nie będą źródłem pól elektromagnetycznych istotnych pod względem oddziaływania biologicznego na ludzi i środowisko. Urządzenia stacji nie będą również wytwarzać gazów i płynów mogących zanieczyszczać powietrze, wykorzystywać gleby i odprowadzać ścieków, wytwarzać hałasu i wytwarzać odpadów stałych. Jediną formą oddziaływania planowanej inwestycji na środowisko jest emisja pola elektromagnetycznego, którego źródłem są anteny nadawcze stacji. W efekcie zastosowanych rozwiązań technologicznych, moc emitowana z anten stacji bazowej jest automatycznie regulowana do minimalnego poziomu wymaganego do obsługi danego abonenta, zatem nie występuje tu emisja do środowiska zbędnej energii w czasie i przestrzeni. W przypadku planowanej inwestycji nie planuje się dodatkowych środków mających na celu zapobieganie szkodliwym oddziaływaniom na

środowisko, ponieważ nie są one konieczne. Wystarczające jest zapewnienie wymaganych właściwymi przepisami pomiarów kontrolnych rzeczywistego rozkładu pól elektromagnetycznych w otoczeniu stacji oraz przeprowadzanie okresowej kontroli technicznej użytkownika obiektu. Obszar oddziaływania pól elektromagnetycznych o poziomach wyższych niż dopuszczalne wystąpi wyłącznie w wolnej przestrzeni niedostępnej dla ludzi. W przypadku anten sektorowych wypadkowe obszary pól o poziomach wyższych od dopuszczalnych wystąpią w maksymalnym zasięgu do 40,5 m i na wysokościach powyżej 38,1 m n.p.t. W przypadku anten parabolicznych, obszary pól o poziomach wyższych od dopuszczalnych będą koncentrować się na kierunkach promieniowania tych anten. Obszary te wystąpią przed antenami w maksymalnym zasięgu do 50,7m i na wysokości powyżej 45,8m n.p.t. Uwzględniając położenie obszarów pól elektromagnetycznych aktywnych biologicznie wyłącznie w wolnej przestrzeni niedostępnej dla ludności, ocenia się jej narażenie na pole elektromagnetyczne jako pomijalne. Pola elektromagnetyczne stwarzające potencjalne zagrożenia dla ludzi nie występują w miejscu ich przebywania i zamieszkiwania. Nie zachodzi potrzeba tworzenia obszarów ograniczonego użytkownika. W tych okolicznościach inwestor jest jednakże zobowiązany do wykonywania pomiarów kontrolnych poziomu pól elektromagnetycznych.

W motywach rozstrzygnięcia organ I instancji wyjaśnił, że w toku prowadzonego postępowania zapewnił też udział społeczeństwa w tym postępowaniu poprzez stosowne ogłoszenia, do czego był zobowiązany przepisami Prawa ochrony środowiska. Podał, że w terminie 21 dni od momentu ogłoszeń o prowadzonym postępowaniu nie wniesiono uwag ani wniosków.

Wskazał też, że pismem Nr 7624/4/05 z dnia 3 listopada 2006 r. zawiadomił strony o wszczęciu postępowania w przedmiotowej sprawie, informując o możliwości zapoznania się z dokumentami i złożenia ewentualnych uwag i wniosków. Poinformował, że „w terminie wskazanym w zawiadomieniu strony nie wniosły uwag ani zastrzeżeń do przedmiotowego postępowania”. Organ zaznaczył, że wprawdzie w dniu 17 listopada 2006 r. złożył uwagi i zastrzeżenia Maciej Jaros, a w dniu 21 listopada 2006 r. – Anna Urbaniak, którzy są stronami w postępowaniu, „ale uwagi zostały złożone po terminie wyznaczonym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania, wobec czego nie były brane pod uwagę przy rozpatrywaniu sprawy”.

W decyzji zawarto informację, że jest ona ważna dwa lata od dnia, w którym stała się ostateczna.

Decyzję tę zakwestionowali: Anna Urbaniak i Maciej Jaros – reprezentowany przez Zbigniewa Gelzoka, będący stronami postępowania w sprawie. W odwołaniach o identycznej treści strony skarżące wnoszą o uchylenie zaskarżonej decyzji, zarzucając jej naruszenie przepisów Kpa:

- art. 7 poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy,
- art. 10 poprzez niemożliwienie wypowiedzenia się co do całego materiału dowodowego przed wydaniem decyzji,
- art. 24 poprzez jego niezastosowanie,
- art. 77 poprzez niezbranie i nierozpatrzenie całego materiału dowodowego,
- art. 80 poprzez uznanie okoliczności sprawy za udowodnione, bez wszechstronnego rozważenia całego materiału dowodowego,
- art. 106 poprzez jego częściowe pominięcie,
- art. 107 § 3 poprzez pominięcie uzasadnienia faktycznego i prawnego decyzji.

Skarżący podnoszą, że organ wydający zaskarżoną decyzję i jego pracownicy powinni być wyłączeni od załatwienia sprawy, ponieważ Gmina Tomaszów Mazowiecki, do której należy działka nr ewid. 558, jest stroną postępowania. Zarzucają, że organ nie rozpatrzył całego materiału dowodowego, a w szczególności złożonych przez nich wniosków i zastrzeżeń. Podnoszą, że w postępowaniu uzgodnieniowym z Wojewódzkim Inspektorem Sanitarnym i Wojewodą nie uczestniczyły Lasy Państwowe i Zarząd Dróg Powiatowych, będące stronami. Uważają, że złożony w przedmiotowej sprawie raport jest niekompletny, nierzetelny, oparty na domniemaniu autora i zawiera braki. Skarżący wskazując na przepis art. 143 Kodeksu cywilnego, żądają potwierdzenia przez organ, że pole elektromagnetyczne o wartościach większych niż dopuszczalne mieści się w granicach terenu, do którego inwestor posiada tytuł prawny i tym samym nie wprowadza żadnych ograniczeń, co do wysokości inwestycji poza jego terenem. Ponadto skarżący zwracają uwagę na przepis art. 52 ust. 1 pkt 5 Prawa ochrony środowiska, zgodnie z którym raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać uzasadnienie wybranego przez wnioskodawcę wariantu, ze wskazaniem jego oddziaływania na środowisko, a w szczególności na ludzi, zwierzęta, rośliny, wodę i powietrze.

Złożony raport nie wskazuje rzeczywistego oddziaływania potwierdzonego stosownymi badaniami naukowymi, z podaniem gdzie i kiedy zostało to ustalone i w jaki sposób udowodnione. Skarżący podnoszą, że nie udowodniono by pole elektromagnetyczne emitowane przez stacje nadawcze radiowe, telewizyjne i telefonii komórkowej czy systemu TETRA, wywoływały jakiegokolwiek negatywne skutki zdrowotne u osób zamieszkujących w ich otoczeniu, nieznane są również mechanizmy mogące takie skutki wywoływać. Wyjaśniają, że istnieją jednak badania wskazujące na możliwość ich wystąpienia – dotyczy to badania nowotworowego i zaburzenia funkcjonowania centralnego układu nerwowego. Skarżący wnoszą, aby inwestor wypowiedział się, w jaki sposób pole elektromagnetyczne oddziałuje na zwierzęta oraz pszczoły i jakie może to mieć konsekwencje dla otaczającego nas środowiska. Ponadto wnoszą o podanie rzeczywistego oddziaływania inwestycji na dobra materialne z podaniem ile sąsiednie nieruchomości tracą na wartości i kto będzie ponosił koszty odszkodowań za utraconą wartość. Skarżący wskazują na orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w zakresie ochrony praw właścicieli nieruchomości. Wnoszą o uzupełnienie raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko o opis przewidywanych znaczących oddziaływań planowanego przedsięwzięcia na środowisko, obejmujący bezpośrednie, pośrednie, wtórne, skumulowane, krótko-, średnio-, długoterminowe, stałe i chwilowe oddziaływanie na środowisko, wynikające z istnienia przedsięwzięcia, wykorzystywania zasobów środowiska, emisji oraz o opis metod prognozowania, zastosowanych przez wnioskodawcę, a także analizę możliwych konfliktów społecznych związanych z planowanym przedsięwzięciem. Uzupełnienie to winno być zbudowane na faktach, na rzeczywistym oddziaływaniu inwestycji, na dowodach naukowych – tak, aby można było dokonać jego weryfikacji przed organami ścigania. Według skarżących, ma to znaczenie w świetle tego, że w pobliżu stacji bazowych telefonii komórkowej masowo występują zachorowania i przypadki śmiertelne dotyczące zarówno ludzi, jak i zwierząt.

Ponadto Maciej Jaros w piśmie z dnia 24 kwietnia 2007 r., skierowanym do Wójta Gminy Tomaszów Mazowiecki (złożonym w Urzędzie Gminy w dniu 25 kwietnia 2007 r.) zawarł uwagi na temat sporządzonego w przedmiotowej sprawie raportu oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko. Uważa on, że autorzy raportu dość pobieżnie opisali w nim najbliższe otoczenie stacji bazowej, pomijając przede wszystkim budynki mieszkalne, które znajdują się w odległości ok. 80m od stacji, a także budynki produkcyjne i biurowe, nazywając je gospodarczymi. Wskazuje, że w budynkach produkcyjnych i biurowych na co dzień przebywają ludzie zatrudnieni w jego firmie, której główna działalność polega na produkcji miodów pitnych, zlokalizowanej w budynku zakładu produkcji napojów alkoholowych. Jego zdaniem raport jest niepełny i kłamliwy. Do pisma tego załączono:

- pismo pracowników firmy „Pasięka Macieja Jarosa”, w którym wyrażają zaniepokojenie możliwością wybudowania stacji bazowej telefonii komórkowej, informując, że „według przedstawionego planu wieża ta zostanie zbudowana 62 m od budynku, w którym pracujemy i spędzamy wiele godzin naszego życia”; Podnoszą też, że martwią się o swoje zdrowie oraz możliwość utraty stanowisk pracy;
- pismo podpisane przez mieszkańców wsi Łazisko wyrażające niepokój i sprzeciw co do budowy stacji bazowej w przewidzianym przez plan miejscu.

Ustosunkowując się do treści odwołania, Wójt Gminy Tomaszów Mazowiecki, w piśmie Nr UG.7624/4/05/07 z dnia 30 kwietnia 2007 r., uznał, że podane zarzuty nie zasługują na uwzględnienie. Poinformował, że szczegółowo przeanalizował wszystkie okoliczności sprawy, w tym wszystkie stanowiska stron, czemu dał wyraz w treści uzasadnienia zaskarżonej decyzji. Wskazał, że „zarzuty te odbiegają w treści od uwag i wniosków składanych przez strony w toku postępowania”.

Również w toku postępowania odwoławczego pełnomocnik Macieja Jarosa – Zbigniew Gelzok przekazał do Kolegium dodatkowe pismo z dnia 18 maja 2007 r., w którym poinformował o wyrażonym w dniu 9 stycznia 2007 r. w sprawie DOOS-072-7—2/1028/06/ef stanowisku Ministerstwa Środowiska w kwestii stron postępowania w sprawie o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Według Zbigniewa Gelzoka podane w piśmie okoliczności mają wskazywać, że w raporcie powinien znajdować się zapis o stworzeniu obszaru ograniczonego użytkowania i jaki ma być jego zasięg.

W kolejnym piśmie z dnia 23 maja 2007 r. Zbigniew Gelzok podtrzymał wszystkie zarzuty zawarte w odwołaniu oraz powołał się na wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego sygn. akt II OSK 363/06 z dnia 23 lutego 2007 r. w przedmiocie uzgodnienia w sprawach z zakresu zagospodarowania terenu, którego kopię załączył do tego pisma.

W dniu 28 maja 2007 r. złożył też do Kolegium dodatkowe pismo Maciej Jaros, przy którym przekazał kopię swojego wcześniejszego pisma w przedmiotowej sprawie skierowanego do Wójta Gminy Tomaszów Mazowiecki, złożonego w Urzędzie Gminy w dniu 14 kwietnia 2007 r., wraz z opracowaniem naukowym badaczy niemieckich i artykułami uzyskanymi z Internetu na temat promieniowania elektromagnetycznego. Skarżący wskazuje, że jego gospodarstwo, w skład którego wchodzi: budynki mieszkalne, infrastruktura miodosytni oraz pasieka, położone na działkach 559/15, 559/16, 559/17, 559/18 i 560/10, jest oddalone od planowanej stacji bazowej w najbliższym miejscu o 3m, a w najdalszym o 37 m. Informuje, że według jego wiedzy na poziomie akademickim, pobudowanie planowanej stacji bazowej spowoduje zniszczenie znajdującej się na jego posesji pasieki zarejestrowanej jako dział specjalny produkcji rolnej, uniemożliwi też przetwórstwo miodu w zakładzie miodosytniczym (miodosytnia funkcjonuje jako skład podatkowy o numerze akcyzowym PL 3630028318), a także pozbawi jego i jego rodzinę oraz 17 zatrudnionych pracowników środków do egzystencji. Skarżący wyraża zdziwienie, że autorzy raportów oddziaływania na środowisko ukrywają przytoczone przez niego fakty. Prosi o traktowanie przedstawionych przez niego danych jako jego osobiste uzupełnienie raportu oddziaływania na środowisko i uwzględnienie ich w postępowaniu.

W toku postępowania stanowisko co do zarzutów w/w osób zajął wnioskodawca - Polska Telefonia Cyfrowa Sp. z o.o. (pismo z dnia 27 marca 2007 r. pełnomocnika Spółki i pismo z dnia 25 kwietnia 2007 r. Kierownika Działu Pól Elektromagnetycznych i Środowiska Spółki w aktach sprawy pierwszej instancji), uznając je za nieuzasadnione.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze zważyło, co następuje:

Nie mogą odnieść zamierzonego skutku zarzuty skarżących dotyczące:

- wyłączenia organu,
- nieuczestniczenia w postępowaniu uzgodnieniowym innych stron.

Jeżeli chodzi o podnoszoną w odwołaniach kwestię naruszenia w przedmiotowej sprawie przepisu art. 24 Kpa, poprzez odstąpienie od wyłączenia Wójta Gminy Tomaszów Mazowiecki i pracowników Urzędu Gminy od załatwienia sprawy, to – w ocenie Kolegium – w niniejszej sprawie przesłanki wyłączenia nie występują. Podnoszona natomiast w odwołaniach kwestia nieuczestniczenia Lasów Państwowych i Zarządu Dróg Powiatowych w postępowaniu uzgodnieniowym z właściwymi organami, nie może skutecznie spowodować wzruszenia zapadłych w tym postępowaniu orzeczeń ww. organów. Jeżeli bowiem dana strona bez własnej winy nie brała udziału w postępowaniu, to okoliczność ta może ewent. prowadzić do wznowienia postępowania przed organami, które dokonały uzgodnień, jednakże tylko z woli tej strony (art. 145 § 1 pkt 4 i art. 147 w związku z art. 126 Kpa).

Odnosząc się z kolei do okoliczności sprawy przede wszystkim zaznaczyć należy, że planowane przedsięwzięcie jest przedsięwzięciem mogącym znacząco oddziaływać na środowisko, wymienionym w § 2 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 257, poz. 2573 z późn. zm.), dla którego obowiązkowe jest sporządzenie raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Przedsięwzięcie to wymaga decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2006 r. Nr 129, poz. 902 z późn. zm.), wyrażającej zgodę na jego realizację, podejmowanej w postępowaniu normowanym przepisami tej ustawy oraz określającej warunki i wymogi ochrony środowiska (art. 56 ustawy).

Odmowa owej zgody może mieć miejsce w sytuacjach wymienionych w tej ustawie oraz jeżeli wskazują na to wyniki postępowania, o którym mowa w art. 47 ustawy. Podkreślić przy tym należy,

że odmowa wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie może być oparta wprost lub wyłącznie na sprzeciwie innych stron postępowania, niż inwestor, czy społeczności lokalnej, przeciwko projektowanej inwestycji.

Zgodnie z art. 46 ust. 3 i art. 48 ust. 1 ww. ustawy, wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia wymaga przeprowadzenia przez organ właściwy do wydania takiej decyzji postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko. Przed wydaniem decyzji organ uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z właściwymi organami.

W postępowaniu tym – jak wynika z art. 47 - określa się, analizuje oraz ocenia:

- 1) bezpośredni i pośredni wpływ danego przedsięwzięcia na:
 - a) środowisko oraz zdrowie i warunki życia ludzi,
 - b) dobra materialne,
 - c) zabytki,
 - d) wzajemne oddziaływanie między czynnikami, o których mowa w lit. a)-c),
 - e) dostępność do złóż kopalin,
- 2) możliwości oraz sposoby zapobiegania i ograniczania negatywnego oddziaływania na środowisko,
- 3) wymagany zakres monitoringu.

Postępowanie w przedmiocie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach – oprócz podleganiu regułom określonym w Prawie ochrony środowiska – podlega również regułom wynikającym z Kpa. Organ wydający decyzję w sprawie środowiskowych uwarunkowań, zobowiązany jest zapewnić stronie możliwość udziału w postępowaniu (art. 10 § 1 Kpa). Wydana decyzja winna spełniać warunki z art. 107 Kpa.

Na gruncie przedstawionych rozważań kwestia zatem w tym, czy postępowanie pierwszoinstancyjne, w wyniku którego w efekcie zapadła zaskarżona decyzja, oraz sama decyzja, odpowiadają prawu, tzn. regułom określonym w ustawie Prawo ochrony środowiska i Kpa. Na tak postawione pytanie nie można odpowiedzieć twierdząco z niżej przedstawionych względów:

1. Z zasad ogólnych postępowania administracyjnego wynikają spoczywające na organie prowadzącym postępowanie obowiązki określone w art. 10 § 1 i art. 81 Kpa zapewnienia stronom czynnego udziału w postępowaniu, a przed wydaniem decyzji umożliwienia im wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Chodzi o to, aby już w toku postępowania strony miały możliwość polemiki z poczynionymi przez organ ustaleniami. Z biegu postępowania przed organem I instancji, co obrazują akta sprawy w stanie w jakim je przedstawiono, wynika, że działania te zostały zaniechane, co stanowi naruszenie ww. przepisów prawa procesowego.
2. W przedmiotowej sprawie naruszono też przepisy art. 77 § 1 i art. 80 Kpa, w myśl których organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy i ocenić na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona. Jak wskazał organ I instancji w zaskarżonej decyzji, Anna Urbaniak i Maciej Jaros wprawdzie wnieśli uwagi w przedmiotowej sprawie, jednakże zważywszy na to, że uwagi te wnieśli po terminie wyznaczonym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania, to nie były one brane pod uwagę przy rozpatrywaniu sprawy. Zauważyć należy, że zawiadomienie o wszczęciu postępowania w przedmiotowej sprawie wydane zostało i doręczone stronom w listopadzie 2005 r., zaś decyzja w sprawie środowiskowych uwarunkowań, zapadła w kwietniu 2007 r. Tego rodzaju działanie organu w sposób rażąco narusza zasady ogólne postępowania administracyjnego i nie może być akceptowane. Strona bowiem jest uprawniona do wypowiedzenia się w sprawie zebranych dowodów i zgłoszenia wniosków do czasu zakończenia postępowania (art. 78 i 81 Kpa).
3. Wydana decyzja nie spełnia warunków z art. 56 ust. 7 i 8 Prawa ochrony środowiska oraz art. 107 Kpa. W myśl tych przepisów, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga uzasadnienia, które powinno zawierać uzasadnienie faktyczne i uzasadnienie prawne. Uzasadnienie faktyczne decyzji powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne - wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa.

4. W środowiskowych uwarunkowaniach niewątpliwie koronnym dowodem jest sporządzony raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Raport ten, tak jak i inne dowody, podlega ocenie organu podejmującego decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach. Zaznaczyć należy, że raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko stanowi dokument przedłożony przez inwestora, zaś skarżący skorzystali z przysługującego im prawa zgłoszenia innych dowodów, w celu wykazania, że raport jest sporządzony wadliwie, nie jest wiarygodny, do czego jednak w zaskarżonej decyzji nie ustosunkowano się. Do organu administracji należy natomiast w tej sytuacji dokonanie oceny, który z dowodów przedłożonych przez strony postępowania uzna za mający w sprawie podstawowe znaczenie. Niedopuszczalna jest jednak taka sytuacja, jak w przedmiotowej sprawie, iż organ w ogóle nie ustosunkuje się do dowodu przedstawionego przez stronę postępowania. Zaznaczyć należy, że w przypadku wniesienia przez stronę uwag merytorycznych do sporządzonego w danej sprawie raportu o oddziaływaniu planowanego przedsięwzięcia na środowisko, stanowisko w przedmiocie zgłoszonych zarzutów winien zająć nie tyle inwestor, co sam autor raportu.
5. O podstawach podjęcia skarżonej decyzji i warunkach realizacji przedsięwzięcia z punktu widzenia ochrony środowiska przesądził w istocie raport przedłożony przez inwestora. Ocena jego wartości dowodowej i przydatności dla rozstrzygnięcia sprawy należy, jak już wspomniano, niewątpliwie do organu rozstrzygającego. Zaznaczyć należy, że zgodnie z art. 52 ust. 1 pkt 2, 3, 4 i 5 Prawa ochrony środowiska, raport o oddziaływaniu na środowisko winien zawierać m. in.:
- opis elementów przyrodniczych środowiska,
 - opis analizowanych wariantów, w tym wariantu:
 - a) polegającego na niepodejmowaniu przedsięwzięcia,
 - b) najkorzystniejszego dla środowiska,
 wraz z uzasadnieniem ich wyboru,
 - określenie przewidywanego oddziaływania na środowisko analizowanych wariantów,
 - uzasadnienie wybranego przez wnioskodawcę wariantu, ze wskazaniem jego oddziaływania na środowisko, w szczególności na: ludzi, zwierzęta, rośliny, wodę i powietrze, powierzchnię ziemi, z uwzględnieniem ruchów masowych ziemi, klimat i krajobraz, dobra materialne, zabytki i krajobraz kulturowy, objęte istniejącą dokumentacją, w szczególności rejestrem lub ewidencją zabytków, a także wzajemne oddziaływanie między wskazanymi elementami.
- Raport złożony w przedmiotowej sprawie nie zawiera wszystkich wymaganych elementów przyrodniczych środowiska. Stwierdza, że jest to środowisko rolno-leśne, z zabudową gospodarczą. Zabudowę gospodarczą definiuje rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690 z późn. zm.). Tymczasem, jak to wynika z twierdzeń skarżących, w obrębie planowanej inwestycji znajdują się nie tylko budynki gospodarcze, ale i np. służące produkcji i przetwórstwu. Złożony raport nie rozważa też zagadnienia wariantów inwestycji w sposób wyczerpujący, określony ww. przepisem ustawy. Chodzi w szczególności o to, że raport ten kładzie nacisk na z góry wybrany wariant.
6. Stosownie do przepisu art. 52 ust. 1 pkt 3 ustawy, podmiot podejmujący realizację przedsięwzięcia przedstawia więc w założeniu minimum trzy analizowane warianty. Przede wszystkim winien opisać wariant tzw. „zerowy”, czyli polegający na niepodejmowaniu przedsięwzięcia, i wariant „maksimum”, a więc najkorzystniejszy dla środowiska. W niektórych sytuacjach wariant najkorzystniejszy dla środowiska będzie wariantem zaproponowanym do realizacji. Jednocześnie podmiot ten jest zobowiązany uzasadnić wybór każdego z wariantów. Te dwa warianty („zerowy” i „maksimum”) określają zakres skali postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, prowadzonego przez organ administracyjny. Na tej skali organ umieszcza inne analizowane przez wnioskodawcę (występującego w jego imieniu autora raportu) warianty, w tym przede wszystkim wariant wybrany (proponowany). Wariant ten - po przeprowadzeniu postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko przez organ administracji, a więc przede wszystkim dokonaniu „określenia, analizy i oceny” elementów wskazanych w art. 47 Prawa ochrony środowiska – może (ale nie musi) zostać zaaprobowany przez organ przeprowadzający postępowanie.

Odnosząc się natomiast do wskazanej w zaskarżonej decyzji daty ważności decyzji - decyzja jest ważna 2 lata od dnia, w którym stała się ostateczna - podkreślić należy, że stanowisko to nie wynika

z przepisów prawa. Ustawa - Prawo ochrony środowiska w art. 46 ust. 4b stanowi natomiast, że decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dołącza się do wniosku o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 4 tego artykułu, oraz do zgłoszenia, o którym mowa w ust. 4a, przy czym złożenie wniosku albo dokonanie zgłoszenia powinno nastąpić nie później niż przed upływem dwóch lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna. Termin ten może ulec wydłużeniu o dwa lata, jeżeli realizacja planowanego przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko przebiega etapowo oraz nie zmieniły się warunki określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (art. 46 ust. 4c).

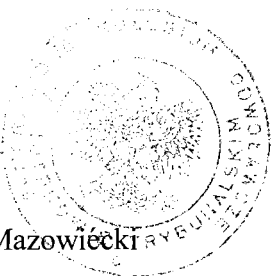
Biorąc powyższe pod uwagę, nie przesądzając o wyniku sprawy, orzeczono jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Strona ma prawo do wniesienia skargi na niniejszą decyzję do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi ul. Piotrkowska 135, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Piotrkowie Trybunalskim, ul. J. Słowackiego 19, w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia.

Otrzymują:

1. Pan Zbigniew Gelzok
ul. Bracka 16A, 44-251 Rybnik
- pełnomocnik Macieja Jarosa
2. Pani Anna Urbaniak
Łazisko 40, 97-200 Tomaszów Mazowiecki
3. Pani Agnieszka Kijewska
ul. Prez. I. Mościckiego 46/2, 97-200 Tomaszów Mazowiecki
4. Lasy Państwowe Nadleśnictwo Brzeziny
z/s w Kaletniku, 95-040 Koluszki
5. Zarząd Dróg Powiatowych
z/s Jakubowie, 97-217 Lubochnia
6. Wójt Gminy Tomaszów Mazowiecki
(w zał. akta sprawy - zwrot)

Przewodniczący:

Członkowie:

[Handwritten signature]
.....
[Handwritten signature]
.....
[Handwritten signature]
.....